

Växthuset i Stadsparken

År 1900 beslutade parkstyrelsen "vidtaga förberedande åtgärder för lösning av frågan angående växthus i Stadsparken". Ganska snart fanns förslag till "växtkast", framtaget av stadsträdgårdsmästare Gustaf Eriksson. Eriksson fick i uppdrag att uppföra byggnaden söder om Wiskabergs fabriker. Tio år senare behövdes nytt växthus. Parkstyrelsen gav arkitekt Kellman, stadsträdgårdsmästare Eriksson och tandläkare Blomgren, som var verkställande ledamot i parkstyrelsen, i uppdrag att arbeta fram ett nytt växthus. Det skulle uppföras på samma plats, där de gamla växtkasten låg. Mellan Wiskabergs fabriker och Sven Eriksonsgatan. En lång lockout inom byggnadsindustrin försenade inflyttningen, som skedde 1912. Det nya växthuset möjliggjorde också en mera rationell vård av stadens planteringar. I mitten av huset fanns en hög, rymlig hall, det så kallade stora växthuset, avsett för lager, palmer och dracaena. Förutom växthuset ingick rymlig materialbod, pannrum, kolupplag, slöjdrum och ett rum för stadsträdgårdsmästaren. Inte minst utrymmet gjorde att växthusfrågan åter blev aktuell 1935. Som ett provisorium hade man arrenderat planteringarna i före detta Palmqvistska trädgården vid Lilla Annelund, där det även fanns två mindre växthus. Trädgården där måste dock utrymmas, då en fjärrbusstation skulle byggas på området.

Platsen för de nya växthusen rådde det ingen tvekan om. Det föreslagna området i Gäsölåsa låg tämligen centralt. Närheten till det nya reningsverket var också av betydelse. Från reningsverket kunde man få metangas till att värma upp växthusen. 1936 påbörjades arbetena på det nya området. En del växter från reservträdgården vid Lilla Annelund flyttades över. På eftersommaren 1937 byggdes växthusen efter stadsträdgårdsmästare Lindqvists ritningar. De kostade fullt färdiga cirka 60 000 kronor. Huvudentreprenör var byggnadsfirman H. Isacksson & Son, samma firma som 26 år tidigare byggt växthusen i Stadsparken. De fyra husen fick en längd av 25 meter, bredden för två av dem blev 3 meter och för de andra två 6 meter. Det ena 3-metershuset skulle fungera som "barnkammare", med den högsta temperaturen för behandling av sticklingar från olika blommande växter. När plantorna sedan blev större kom de till 6-metershusen, där växterna fick den speciella temperatur, som krävdes för vidare utveckling. Det andra 3-metershuset användes för övervintring av växter som krävde obetydligt över 0 graders temperatur. Det jordområde som planteringarna nu disponerade intill växthusen var cirka 20 000 kvadratmeter och fyllde mer än väl planteringarnas behov för reservträdgård och plantskola.